en dat was aardig gelukt.
De avond VAN DE UITREIKING was grandioos, iedereen die maar ster **was**, gedroeg zich ook zo.

De tweedehands winkeltjes in het dorp waren in een keer door hun avondtasjes en smokings heen en de Hema werd geplunderd voor de meest grote kitch oorbellen die er maar **waren**. De cadillac, de fiat 500, de persfotograven en life ontvangst met de presentator die buiten de sterren stond op te wachten, het was allemaal echt Hollywood.

En dan nu de films, in een woord geweldig, de mensen die niet geweest zijn op het Oscar Glamour Festival hebben wat gemist.
De professionaliteit en de orginaliteit droop ervan af.

Sommige akteurs en aktrices hadden een rol op hun lijf geschreven.
Daarom was het voor de jury ook zo moeilijk om uiteindelijk hun keuze te maken, want elke film was eigenlijk winnaar en om met de woorden van de voorzitter van de jury te spreken "every film was a winner". De internationale speech zorgde voor een perfekt hoogtepunt bij de uitreiking van de Oscar Glamour Award 1992, de prijs die Jaap v. Eysden kon geven aan de filmploeg van de Dijk met de winnende film "SILENCE OF THE DIKES".
Het was dus een aktiviteit om nooit te vergeten.Dit jaar is er in november het tweede OSCAR GLAMOUR FESTIVAL.

Groetjes van de redaktie van PV PRIVE.

VACCINATIE-PROGRAMMA HEPATITIS B

Al enige tijd adviseert de Geneeskundige Hoofdinspectie verstandelijk gehandicapten, die in een voorziening zoals Hernesseroord wonen of tijdelijk verblijven in te enten tegen Hepatitis B.
De reden dat ook wij op Hernesseroord nu over gaan tot vaccineren is het feit dat er nu een volkomen veilig vaccin bestaat en dat er de financi±le middelen voor vrijgemaakt zijn.
Gezien de kosten van de vaccinatie (Ñ f 200,- per bewoner) zal de vaccinatie van heel Hernesseroord stapsgewijs worden ingevoerd.
Om een en ander toe te lichten is dit artikel geschreven.

Wat is Hepatitis B.?

Hepatitis Bis een virusinfectie die naar verhouding veel voorkomt bij bewoners met een verstandelijke handicap.
De besmetting vindt plaats door het prikken aan een injectienaald, speeksel, menstruatiebloed, bloedcontact bij tanden poetsen, etc.
Dit met name wanneer men zelf wondjes aan de handen heeft. Daarom is het noodzakelijk in dergelijke situaties ter bescherming handschoenen te dragen.
Hepatitis B geeft een leverontsteking (geelzucht), die kan overgaan in een ernstige chronische leverontsteking met als eindresultaat een leververgiftiging.

Wie loopt er (verhoogd) risico op besmetting?

Besmetting kan alleen plaatsvinden door iemand, die het Hepatitis B virus bij zich draagt.
Bij de verpleging en verzorging van een virusdrager zal er, **wanneer** men de normale hygi±nische voorzorgen in acht neemt (zoals het dragen van handschoenen bij te verwachten bloedcontact), voldoende bescherming tegen besmetting bestaan.
In de praktijk is de enige reden om als verzorger c.q. hulpverlener zich te laten vaccineren, wanneer er een verhoogde kans bestaat op besmetting door bloedcontact. Te denken valt hier aan het zich prikken met injectienaalden.

Verstandelijk gehandicapten, met name die in een instituut wonen, hebben een verhoogde kans besmet te raken.
Dit komt omdat vaak voldoende hygi±nische besef ontbreekt en in verhouding meer mensen met een verstandelijke handicap dit virus bij zich dragen.
De besmettingskans en het besmettingsrisico zijn daardoor dus verhoogd.

Dit jaar zal met de vaccinatie van onze bewoners gestart worden.
Uiteraard wordt u van te voren precies op de hoogte gesteld, wanneer dit zal gebeuren.
Voor eventuele verdere inlichtingen kunt u contact met mij opnemen.

W.Westra, hoofd medische dienst

JAMMER . . .

Na alle commentaren in diverse bladen nu ook nog een pennevrucht in de Scheepspraet over het wetsvoorstel betreffende euthanasie zoals dat vorige week in de Tweede Kamer is behandeld?
Het lijkt wat overmoedig. Wat heb ik nog toe te voegen aan al die min of meer deskundige beschouwingen uit onder andere politieke en medische hoek? Weinig, natuurlijk. Ik beperk mijn reaktie dan ook in feite tot slechts ®®n woord. Als geestelijk verzorger werkend tussen verstandelijk gehandicapten, en de gang van zaken rond het wetsvoorstel tot dusver overziend, denk ik: jammer ...

Toen ik in 1983 voor de staf van Hernesseroord een referaat hield over euthanasie, pleitte ik voor een zorgvuldig onderscheid tussen levensbekortend handelen bij mensen die daartoe zelf nadrukkelijk om verzocht hebben, en anderzijds bij mensen bij wie dat eigen verzoek ontbreekt.
Dat laatste kan het geval zijn bij demente bejaarden, bij coma-pati±nten, en bij verstandelijk gehandicapten. Waar mensen hun eigen wil niet (meer) kenbaar kunnen maken, zal door anderen bepaald gaan worden wat hun belang is, en in hoeverre hun leven nog zinvol genoemd mag worden.
Het is duidelijk dat het iJs hier erg glad gaat worden, en dat er heel goede waarborgen ingebouwd moeten worden dat andere faktoren, hoe goed bedoeld ook!, niet al te **zwaar** gaan meewegen.

Het verloop van de discussie in de jaren na 1983 stemde me hoopvol. Kon in '83 de Gezondheidsraad euthanasie nog omschrijven als "de handelingen die beogen het leven van een ander op diens verzoek of in diens belang te be±indigen of te verkorten ...", een paar jaar later beschouwt de staatscommissie Euthanasie nog slechts het eigen verzoek als doorslaggevend. De eigen wil van de pati±nt **werd** en bleef een voorwaarde om van euthanasie, van zorgvuldig handelen te kunnen sp ken.
Het is dan ook wel heel opmerkel1Jk dat in het wetsvoorstel dat nu aan de orde is, het hele gebied van levensbe±indiging zonder dat er sprake is van een nadrukkelijk verzoek van de pati±nt, in ®®n adem wordt meegenomen met die gevallen **waarin** de betrokkenen zelf w®l heeft aangegeven niet meer verder te willen of te kunnen leven.
Of de pati±nt er nu om gevraagd heeft of niet in beide gevallen geldt voor de arts.dezelfde meldingsplicht, waarna het Openbaar Ministerie zijn of haar handelen kan toetsen.

Eigen verzoek of geen eigen rzoek, wilsonbekwaaam - het lijkt biJna een woordenspel, maar het lijkt m dat er heel ingrijpende uitspraken z1Jn gedaan over de positie van de welha st meest kwetsbaren in onze samenleving, namelijk al die mensen die niet zelf voor hun eigen belang kunnen opkomen.

Het is deze ontwikkeling waarvan i k zeg: jammer ...
Want het roept vragen op.
De discussie over euthanasie o ver-zoek van de pati±nt is nu een Jaar of twintig goed aan de gang. En n pas lijkt het rijp voor een ettelijke regeling. Een regeling die, hoe dan ook geformuleerd, onvermijdelijk oo veel mensen met veel onvrede laat zitten. De opvattingen liggen nu eenmaal zeer ver uit elkaar.
Maar het gesprek over levensb e,ndigend handelen zonder toestemming an de betrokkene wordt pas een paar Jaar in brede kring gevoerd ...